

Ouders trekken graag hun portemonnee
open voor een
zelfzeker kind

Een topondernemer zei me ooit: 'Als je succesvol wilt zijn in je business moet je met kinderen werken. De meeste mensen hebben kinderen. Ze zijn hun grootste schatten. Ouders slapen niet als het niet goed gaat met hun kroost. Ze gaan snel op zoek naar hulp. Ouders zullen er alles aan doen opdat het goed met hen gaat. Ze zijn bereid om er veel geld in te stoppen.'
Tot zover het economische advies dat ik lang geleden kreeg en dat misschien enkele lezers de wenkbrauwen doet fronsen.

Deze ondernemer had nochtans één en ander begrepen. Kinderen zijn belangrijk in een gezin. Niet alleen voor de kinderen zelf, maar voor het welzijn van hun ouders. Dat kinderen en jongeren niet altijd goed in hun vel zitten, had hij ook begrepen. Hij had de noden aanvoeld en kende ze eveneens in zijn eigen gezin met een kind dat hem zorgen baarde. Hij wist uit ervaring dat ouders in alle richtingen externe hulp gaan zoeken. Wat zij als een probleem zien bij hun kinderen willen ze uit de wereld helpen om te kunnen genieten van een blijde en vrolijke zoon of dochter. En het mag inderdaad iets kosten.

Dat de nood groot is, blijkt recent nog uit de rode neuzenactie, de berichtgeving over jongeren in psychische nood, de lange wachtrijen bij psychiaters en de vele coaches die hun expertise aanbieden. Blijkbaar gaat het niet zo goed met de kinder- en tienerkracht. Toen ik vroeger in de klas stond en nu in mijn praktijk, kom ik vooral meer onzekerheid en een gebrek aan zelfvertrouwen tegen in plaats van de natuurlijke speelse en ontdekkingsgerichte kracht.

Kleine kinderen houden van ons en ze hebben een vertrouwen in volwassenen die de hele wereld omvat. Ze staan open om de wereld te ontdekken en vooral om te leren hoe het leven in elkaar zit. Ze zijn hier op een soort ontdekkingsreis en worden vooruit gestuwd door innerlijke impulsen die ze nog niet kunnen benoemen, maar die voortspruiten uit hun zielenopdracht. Hun grote doel is hun hoogste potentieel te ontwikkelen. Dat is zichtbaar in hun dromen, in hun spel en in datgene wat ze graag zouden doen en soms ook doen, maar waar ze niet zelden in tegengehouden worden.

Ze willen zingen, dansen, knutselen, in het slijk spelen, (eigenwijze) kikkers vangen, met hout timmeren, dammen aanleggen in de rivier, riddertje of moedertje en vadertje spelen, boeken schrijven, films maken, naar de maan vliegen en president worden. De mogelijkheden zijn oneindig. Wat ik hier vertel, kunnen we als volwassenen nog wel zien en begrijpen.

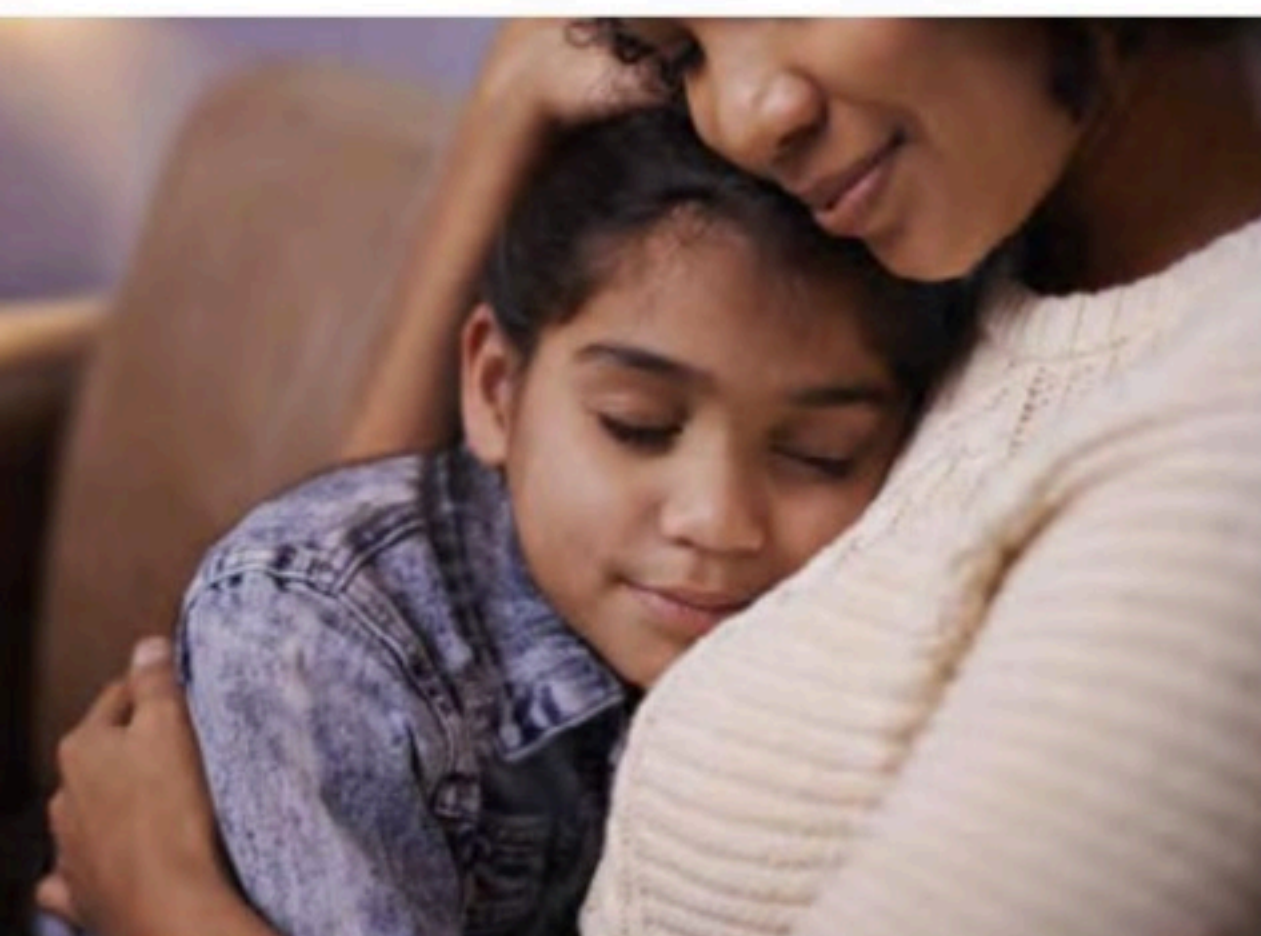
Wat we soms niet zien, is dat kinderen een onstuitbare zoektocht naar liefde afleggen. In alles wat ze doen en niet doen, in iedereen die ze op hun pad tegenkomen, zoeken ze naar waar die sprankel liefde te vinden is. Of nog beter, ze zijn op zoek naar de overvloedige fontein van liefde. De interactie met anderen is een maatstaf om hun zelfbeeld op af te stemmen. Als de liefde langs alle kanten binnen sijpelt valt het goed mee met het zelfbeeld en kan het zelfvertrouwen veilig groeien. Het kind voelt zich vrij en kan volop spelen zonder zich om iets te moeten bekommeren. Als het kind zich echter dikwijls niet gezien of

Stop met naar kinderen te kijken alsof ze een belangrijk probleemgeval vormen.

gehoord voelt, vraagt het zich af waar die mooie liefde toch gebleven is. Komt deze situatie veel en langdurig voor dan krijgt het kind liefdesdeshonger, maar ook liefdesangst. Het kan zich op de duur niet meer openstellen voor de positieve benadering van een volwassene alsof de liefdesdeshonger niet kan geloven dat er voldoende voeding is om gestild te worden.

Het is duidelijk dat er op de twee paden, hun zielendoel en hun zoektocht naar de liefde, een variatie aan obstakels te vinden is. Het is echt niet moeilijk om een kind uit zijn kracht te halen en de grond onder zijn voeten weg te maaïen. Doelen worden dikwijls heel vroeg in de kiem gesmoord of beperkt, niet door slecht menende volwassenen, maar dikwijls door goedbedoelende ouders.

Als de ouders uit een gezinsnest komen dat gezond, speels, vertrouwensvol en communicatief is, dan is de kans groot dat de twee paden van hun kinderen een redelijke tot zeer goede kans tot ontwikkeling krijgen omdat de ouders zelf in hun kracht staan. Ze kunnen hun kind werkelijk zien als een kind en niet als een eigendom die ze kunnen kneden naar het

beeld dat ze ervan gevormd hebben. Dat is een wezenlijk verschil. Ouders denken met de beste bedoelingen dat ze weten wat het kind nodig heeft en zien niet het verschil wanneer ze eigenlijk hun eigen dromen op hun kind projecteren. Het kind dat altijd op zoek is naar dat sprankeltje liefde heeft de neiging om aan de verlangens van de ouders te voldoen. Het betaalt daar echter een immense prijs voor. Het verliest namelijk het vertrouwen en het intuïtief vermogen om naar de eigen lichaamstaal te luisteren die het kind vertelt welke activiteit of persoon gunstig is en welke niet. Het negeert daardoor soms de innerlijke stem waardoor het na een bepaalde tijd, dikwijls in de tienerjaren, maar de laatste jaren al veel vroeger, zijn kracht en zijn zielendoel uit het oog verliest. Het verliest ermee zijn zelfliefde, waardoor woedebuien, angstaanvallen, vervelend of apathisch gedrag, leermoeilijkheden en depressies vrij spel hebben om elke herinnering aan de innerlijke kracht opzij te schoppen.

Op dat moment panikerende ouders. Wat kunnen ze doen om hun kind opnieuw te zien lachen? Het is het moment dat ouders hun portemonnaie open doen om een specialist ter zake te consulteren. Het kind als probleem wordt de nieuwe focus.

Mag ik eens een persoonlijke vraag stellen?

'Hoe voel jij je als iemand jou of wat je doet als een probleem ziet? Ben je dan geneigd om je goed te voelen?'

Mijn advies is simpel. Stop met naar kinderen te kijken alsof ze een belangrijk probleemgeval vormen. Kijk naar de schitterende liefdeswezentjes die ze in werkelijkheid zijn en ontspan. Ontspan zelf. Adem rustig in en uit en relax. Kijk naar hen met een vrije blik, zonder oordeel, zonder de neiging om bij te sturen en te verbeteren. Kijk en luister naar wie je kind is. Dat is het wat een kind echt nodig heeft. Het wil gezien, gehoord en geliefd worden in wat noodzakelijk is voor zijn groei. Het zal dan vanzelf aangeven waarin het wil leren en evolueren. Gewoon luisteren als naar het gefluister van de wind. Want de ziel fluistert, ze brult niet. Maak het stil zodat je de taal van zijn ziel verstaat. Het helpt als je de taal van je eigen ziel begrijpt. Het helpt als je jezelf niet onder-

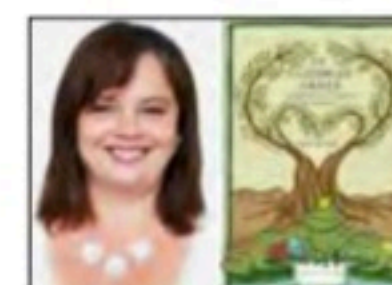
werpt aan allerlei maatstaven die de maatschappij of jij jezelf hebben opgelegd. Dan kan je wezenlijk echt zijn, met een natuurlijke uitstraling. Pure kracht. Je kind leert door imitatie. Papa en mama die in liefde zijn, die in contact zijn met hun eigen essentie, die hun verschillen als een meerwaarde kunnen zien en conflicten kunnen omzetten in wederzijdse groei, geven vertrouwen aan hun kind.

Nodig je kind uit om te spelen, echt te spelen, samen te spelen, vertel verhaaltjes, knuffel het, streel het, m.a.w. doe wat dieren met hun kleintjes doen. Aanraking verbindt en geeft veiligheid. Via spel leert het vaardigheden, kan het grenzen aftasten en oefenen in winnen en verliezen. Het leven in miniatuurvorm. Leer je kind hoe het leven in elkaar zit, met de volledige rollercoaster aan emoties inbegrepen. Breng je kind in de natuur. Laat het ravotten in de velden en in de bossen. Zo weet het hoe het contact kan houden met zijn eigen natuur. Laat het kijken naar de zon, de maan en de sterren en leer het dat er altijd een weg is naar zijn essentie, ongeacht wat er gebeurt. Toon je liefde en je waardering en niet je afkeuring. Praat, lach en giechel. Toon het de vele schoonheden van het leven en van mensen. Leer het omgaan met teleurstellingen.

Kneed je kind niet, maar laat het openbloeien zoals je dat met mooie bloemen zou doen. Je kind overstijgt de schoonheid van alle bloemen samen. Het is jouw zoon of dochter met zijn of haar unieke kleur en geur. Dat is de kracht die je wilt doorgeven aan je eigen vlees en bloed. Het is heel simpel eigenlijk. Je hebt er geen geld voor nodig. De kracht die je in je kind wil zien, is een reflectie van je eigen kracht en levensvaardigheid. Alleen als jij het leeft, zal het voor je kind gemakkelijk zijn, want het leert door imitatie. En je portemonnaie? Die kan gewoon dicht blijven. ■

In de kijker: ons interview van drie jaar geleden

<https://vimeo.com/search?q=hilde+van+bulck+>

In het boek De eigenwijze kikker vind je nog meer tips en oefeningen terug van Hilde Van Bulk
<http://www.the-new-life-teaching.com/>

Tien tips om je kinderen in hun kracht te brengen:

- 👍 Kijk en luister echt naar je kind.
- 👍 Wees zelf ontspannen.
- 👍 Zie de liefde in je kind.
- 👍 Maak het stil van binnen.
- 👍 Luister naar de taal van de ziel.
- 👍 Geef vertrouwen aan je kind.
- 👍 Lichamelijke aanraking geeft veiligheid en geborgenheid.
- 👍 Speel met je kind.
- 👍 Ravot in de natuur.
- 👍 Leef de schoonheid van het leven voor.

Maar bovenal:

Hou van je kind en toon het overvloedig.

Hilde Van Bulck

Spreker, schrijver, systemisch opsteller, onderwijsexpert, lichtwerker
www.the-new-life-teaching.com
Auteur van De eigenwijze kikker en De nacht van ons leven.